

Montse Fabra i Bassegoda

Una de les millors veus sortides de les comarques gironines, va ser una soprano que va travessar fronteres i amb la interpretació de l'òpera 'Marina' va assolir la plenitud de la seva carrera

La noia del rellotger FILLA D'UN MESTRE RELLOTGER I UN LUTIER ESPECIALITZAT EN LA FABRICACIÓ DE TENORES, VA SER UNA SOPRANO EXCEL·LENT ESCOLLIDA PER CELEBRAR AMB 'LA TRAVIATA' EL CENTENARI DEL TEATRE MUNICIPAL JOAN CASTRO CRDI FONS EL PUNT.

Filla de Joan Fabra Vicens, de Sant Climent Sescebes, d'ofici rellotger, músic i lutier, i de Dolors Bassegoda Imbert, d'Espolla, Montserrat va néixer a Portbou en l'interval que va anar des que el seu pare va anar a aprendre l'ofici a França fins a l'arribada de la família a Girona, quan va obrir una rellotgeria i un taller de reparació i fabricació d'instruments musicals, especialment de tenores, i es va dedicar al perfeccionament del diapasó dels instruments de fusta de la cobla, a la plaça del Vi. El seu germà Joan va continuar l'ofici del pare —el rellotge de l'ajuntament porta el cognom de la família— i ella va estudiar música primer a Girona, on va formar part de la coral Cants de Pàtria del mestre Baró, i posteriorment a Barcelona, on va ser alumna de Carmelita Bau Bonaplata. Segons va explicar a Pere Madrenys a la sèrie «Dones de Girona», va debutar com a soprano a les òperes i sarsueles: «El que més m'agradava, en un local d'un centre cultural del Poblenou de

Barcelona, a Gràcia, a Ràdio Barcelona...» Es va donar a conèixer a finals dels anys quaranta. No va ser fins la dècada dels cinquanta, amb la interpretació de l'òpera Marina, l'any 1953 a Barcelona, que va assolir la plenitud de la seva carrera. Va actuar amb la companyia del Liceu i va recórrer les principals ciutats espanyoles interpretant Rigoletto, La Traviata, La bohème, El barber de Sevilla, Lucia di Lammermoor..... En la representació del centenari d'aquesta obra a Lloret de Mar, localitat on se situa l'acció, va recuperar el personatge de Marina. Com va escriure Joan Domènech en una tribuna a El Punt: «Era l'any 1955. Els lloretencs de llavors portaven Marina a dintre el cor i en cantaven fragments sencers. Havien assumit l'obra de Camprodon i d'Arrieta com a epopeia local. Jo tenia dotze anys, però ja m'havien explicat l'argument i el sentit de l'obra i també vaig aplaudir, emocionat, quan el protagonista, el capità Jorge, desembarcat d'un veler de veritat, posant peu a terra, va cantar aquella frase que va esdevenir el nostre primer eslògan publicitari: "Costa, la de Levante; playa, la de Lloret." Jorge estava encarnat pel tenor Pere Mercader. El seu amor, Marina, es materialitzava en una jove cantant que es deia Montserrat Fabra. Els cants d'ambdós em van impressionar en aquella edat tendra.» Va voltar per Europa, el 1959 va fer unes audicions a la Scala de Milà on va interpretar Lucia de Lammermoor, i un any més tard, coincidint amb el centenari de la inauguració del Teatre Municipal de Girona, va cantar La Traviata, acompanyada pel tenor Faust Granero. Com va recollir Los Sitios, «La representació constituïó un èxit artístic complet». A les seves actuacions l'acompanyaven músics com Josep Cantó, Salvador Dabau o l'Orquestra de Cambra de la Diputació, i va cantar com a solista El Messies de Haendel que l'orfeó Cants de Pàtria va oferir l'any 1961 sota la direcció de Rogeli Sánchez. A més va estrenar cançons d'autors gironins com Ensueño galante i Invocació a la Verge del Mont, sobre un poema de Montserrat Vayreda. L'any 1949 va interpretar la cançó de Salvador Dabau Veni, amato mio, en el film El castillo maldito, d'Antoni Varés. Bravo per la soprano Fabra, joiera a la plaça del Vi.

Publicat a:

